

Sygn. akt VU 388/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant stażysta Bożena Sobczyk

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku M. P.

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddział w Ł. P. Terenowa w T. M..

o rentę rolniczą

na skutek odwołania M. P.

od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddział w Ł. P. Terenowa w T. M..

z dnia 14 lutego 2013 r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 388/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 lutego 2013 roku Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddział w Ł. P. Terenowa w T. M.. odmówił M. P. przyznania dalszego prawa do renty rolniczej. W uzasadnieniu organ rentowy podał, iż wnioskodawczyni nie jest całkowicie niezdolna do pracy w gospodarstwie rolnym, a zatem brak jest podstaw do przyznania świadczenia.

Od powyższej decyzji złożyła w dniu 29 marca 2013 roku odwołanie M. P..

KRUS wносиła o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

M. P. urodziła się w dniu (...). W okresie od 1 grudnia 2008 roku do 31 stycznia 2013 roku była uprawniona do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy. Rentę pobierała z powodu schorzeń kardiologicznych (przewlekłej choroby niedokrwiennej serca).

(okoliczności niesporne)

W dniu 7 stycznia 2013 roku M. P. złożyła wniosek o przyznanie renty na dalszy okres.

(dowód: wniosek o rentę k. 113 w aktach organu rentowego)

Orzeczeniem z dnia 21 stycznia 2013 roku lekarz rzeczoznawca KRUS uznał, że wnioskodawczyni nie jest całkowicie niezdolna do pracy w gospodarstwie rolnym.

(dowód: orzeczenie lekarza rzeczoznawcy KRUS z dnia 21 stycznia 2013 roku k. 31-32 w aktach organu rentowego)

Od powyższego orzeczenia wniosła sprzeciw wnioskodawczyni, w wyniku czego sprawę skierowano do komisji lekarskiej KRUS, która w dniu 11 lutego 2013 roku, wydała orzeczenie zgodne z opinią lekarza rzeczoznawcy KRUS. Po ponownym badaniu zdiagnozowano u wnioskodawczyni: zespół bólowy kręgosłupa LS w przebiegu zmian zwyrodnieniowych i dyskopatii L2/L3, L3/L4 i L4/L5 oraz nadczynność tarczycy wyrównaną klinicznie.

(dowód: orzeczenie komisji lekarskiej KRUS z dnia 11 lutego 2013 roku k. 37-38 w aktach organu rentowego)

Aktualnie u wnioskodawczyni występują następujące schorzenia:

- choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego;
- subiektywny zespół bólowy lędźwiowo-krzyżowy obecnie bez objawów korzeniowych i ubytkowych;
- niewielkie żylaki podudzia – stan po operacji żyłaków obu kończyn dolnych bez cech niedokrwienia kończyn dolnych i górnych.

Stopień zaawansowania powyższych schorzeń nie czyni wnioskodawczyni całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym. U wnioskodawczyni nie stwierdzono zmian w zakresie układu krążenia.

(dowód: opinie biegłych lekarzy kardiologa S. O. k. 12-14, neurologa A. N. k. 20-21 oraz chirurga naczyniowego A. P. k. 25 w aktach sprawy)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników (tekst jedn. Dz. U. 2008r. Nr 50, poz. 291 ze zm.) renta rolnicza z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który łącznie spełnia następujące warunki:

- 1) podlegał ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu przez wymagany okres, o którym mowa w ust. 2,
- 2) jest trwale lub okresowo całkowicie niezdolny do pracy w gospodarstwie rolnym,
- 3) całkowita niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu lub w okresach, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1 i 2, lub nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Z całkowitą niezdolnością do pracy w gospodarstwie rolnym, mamy do czynienia wówczas, gdy ubezpieczony z powodu naruszenia sprawności organizmu utracił zdolność do osobistego wykonywania pracy w gospodarstwie rolnym (art. 21 ust. 5 ustawy). Niezdolność ta ma charakter trwały, jeżeli ubezpieczony nie rokuje odzyskania zdolności do osobistego wykonywania pracy w gospodarstwie rolnym, bądź okresowy, gdy takie rokowania istnieją (art. 21 ust. 6 i 7 ustawy).

Pomiędzy stronami istniał spór co do spełnienia przez wnioskodawczynię przesłanki przewidzianej w art. 21 ust. 1 pkt 2 powołanej powyżej ustawy, tj. czy jest ona całkowicie niezdolna do pracy w gospodarstwie rolnym.

Dla ustalenia, czy M. P. jest niezdolna do pracy w rozumieniu przepisów cyt. powyżej ustawy Sąd dopuścił dowód z pisemnych opinii biegłych lekarzy neurologa, chirurga naczyniowego i kardiologa, biegłych z zakresu dziedziny medycyny, w ramach których mieszczą się rozpoznane u niej schorzenia.

Opinie opracowane przez biegłych neurologa A. N., chirurga naczyniowego A. P. i kardiologa S. O. Sąd ocenia jako jasne, pełne, logiczne i należycie uzasadnione. Biegli sporządzili opinie po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną wnioskodawczynie, jak również po przeprowadzeniu jej osobistego badania. Określili w opiniach, na jakie schorzenia cierpi obecnie wnioskodawczynie.

W zgodnej ocenie wskazanych wyżej biegłych powyższe schorzenia, na obecnym etapie ich zaawansowania, nie powodują u wnioskodawczynie całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym.

Biegły neurologa A. N. uznał, że schorzenia wnioskodawczynie nie czynią ją całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym. W badaniu neurologicznym nie stwierdzono objawów ogniskowego uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego, objawów korzeniowych i ubytkowych ani istotnej dysfunkcji narządów ruchu. Badania rtg kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego wykazują cechy wielopoziomowej dyskopatii, jednakże badanie CT tego odcinka kręgosłupa nie ujawnia cech istotnej ciasnoty wewnątrzkanałowej. Również badanie (...) odcinka szyjnego kręgosłupa nie ujawnia ciasnoty wewnątrzkanałowej.

Również biegły chirurg naczyniowy A. P. i kardiolog S. O. nie stwierdzili u wnioskodawczynie schorzeń uzasadniających uznanie ją za osobę całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym.

Dowód z opinii biegłych nie został w sposób skuteczny zakwestionowany w toku postępowania. Do podważenia opinii nie mogą prowadzić zarzuty podniesione przez wnioskodawczynie na rozprawie w dniu 20 listopada 2013 roku, które sprowadzają się w istocie do twierdzenia, iż nie zgadza się ona z opiniami biegłych, gdyż inaczej ocenia swój stan zdrowia. Takie zarzuty nie mogą prowadzić do podważenia opinii sporządzonej przez specjalistów o niekwestionowanym poziomie wiedzy, specjalistów praktyków z doświadczeniem klinicznym.

Podkreślenia wymaga, iż skarżąca nie wnioskowała o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniających biegłych, czy też powołanie innych biegłych celem ustalenia spornych okoliczności. Zgodnie zaś z obowiązującą w procesie cywilnym zasadą kontrydiktoryjności, to strona winna się wykazać niezbędną aktywnością i wykazać błędy, sprzeczności lub inne wady w opinii biegłego, które dyskwalifikowałyby opinię, bądź ewentualnie uzasadniają powołanie dodatkowych opinii (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2011 roku, II UK 160/10, LEX nr 786386).

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.